అంతఃకరణ

శ్రీధర రాధికా కృష్ణ

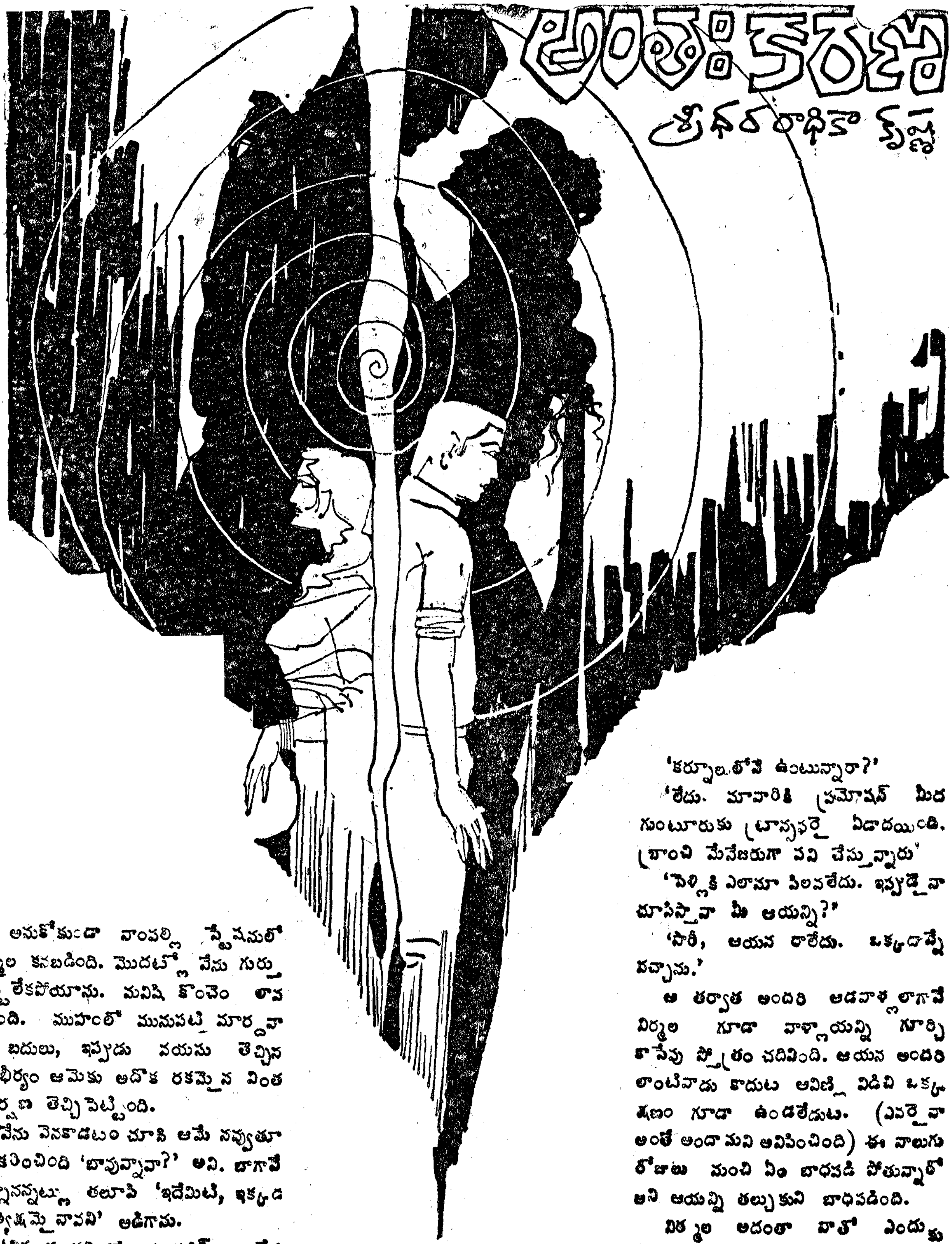

అనుకోకుండా నాంపల్లి స్టేషనులో నిర్మల కనబడింది. మొదట్లో నేను గుర్తుపట్టలేకపోయాను. మనిషి కొంచెం లావయింది. ముఖంలో మునుపటి మార్దవానికి బదులు, ఇప్పుడు వయసు తెచ్చిన గాంభీర్యం ఆమెకు అదొక రకమైన వింత ఆకర్షణ తెచ్చిపెట్టింది.

నేను వెనకాడటం చూసి ఆమే నవ్వుతూ పలకరించింది 'బావున్నావా?' అని. బాగానే ఉన్నానన్నట్లు తలూపి 'ఇదేమిటి, ఇక్కడ ప్రత్యక్షమైనావని' అడిగాను.

'చిక్కడపల్లిలో మా కజిన్ మ్యారేజి కొచ్చాను. ఇప్పుడు ఇంటికి వెడుతున్నాను'

'కర్నూలులోనే ఉంటున్నారా?'

'లేదు. మావారికి ప్రమోషన్ మీద గుంటూరుకు ట్రాన్స్‌ఫరై ఏడాదయింది. బ్రాంచి మేనేజరుగా పని చేస్తున్నారు'

'పెళ్ళికి ఎలాగూ పిలవలేదు. ఇప్పుడైనా చూపిస్తావా మీ ఆయన్ని?'

'సారీ, ఆయన రాలేదు. ఒక్కదాన్నే వచ్చాను.'

ఆ తర్వాత అందరి ఆడవాళ్లలాగానే నిర్మల కూడా వాళ్లాయన్ని గూర్చి కాసేపు స్తోత్రం చదివింది. ఆయన అందరిలాంటివాడు కాదుట ఆవిణ్ణి విడిచి ఒక్క క్షణం కూడా ఉండలేడుట. (ఎవరైనా అంతే అందామని అనిపించింది) ఈ నాలుగు రోజులు నుంచి ఏం బాధపడి పోతున్నారో అని ఆయన్ని తల్చుకుని బాధపడింది.

నిర్మల అదంతా నాతో ఎందుకు చెబుతున్నదో అర్థం చేసుకోగలను. నన్ను పూర్తిగా మర్చిపోయినానని పరోక్షంగా

నాకు తెలియజెయ్యటానికే, వాళ్ళాయన్ని ఆకాశానికెత్తేస్తోంది.

నిర్మల, వాసు, నేను, ముగ్గురం క్లాస్‌మేట్స్‌ం. అప్పట్లో చదువుతోపాటు మిగిలిన కార్యకలాపాల్లో గూడా, మేం ముగ్గురం మిగిలిన వాళ్ళందరి కన్నా కాస్త ముందుండే వాళ్ళం అందువల్ల మా ముగ్గురిదీ ఒక 'యూనిట్'. క్రమంగా ఆత్మీయత పెరిగింది. చనువు గూడా ఏర్పడింది. ఒక ఏడాది గడిచేటప్పటికి ఆ చనువు వాళ్ళిద్దరి మధ్యా మరో రూపం దాల్చింది.

నిర్భయంగా సినిమాలకీ, షికార్లకీ జంటగా తిరగటం, రూంలో ఇద్దరూ కూర్చుని గంటలకొద్దీ బాతాఖానీ కొట్టుకోవటం లాంటివి, మిగిలిన స్టూడెంట్సు, లెక్చరర్ల దృష్టిలోకూడా పడ్డయి అసలు ఇలాంటివి గోప్యంగా సాగించుకోవాలని వాళ్ళు అనుకున్నట్లు లేదు.

ఆ మైకంలో వాళ్ళకు వొళ్ళుతెలియక పోవచ్చుగాని, కోతి మూకలాంటి స్టూడెంట్స్ తల్చుకుంటే వాళ్ళని అల్లరిపాలు చెయ్యటం ఖాయం. ఈమాటే ఒకటి రెండుసార్లు చూచాయగా అంటే ఇద్దరూ చెరొక వైపునుంచి నామీద విరుచుకు పడ్డారు. ఆనాడు వాళ్ళు అన్నమాటలు ఇప్పటికీ నా చెవుల్లో గింగురుమంటూనే ఉన్నయి.

'మేం అన్యోన్యంగా ఉంటే, ఆత్మీయుడవైన నువ్వు, మా జంటనుచూసి హర్షిస్తావనుకున్నానుగాని, రాళ్ళురువ్వే వాళ్ళలో మొదటివాడివి నువ్వేనని అనుకోలేదు' అన్నది నిర్మల.

ఇహ వాడు 'మేం ప్రేమించుకుంటున్నాం. చదువు పూర్తయ్యాక పెళ్ళి చేసుకుంటాం. ఎవడెలా ఏడ్చి చచ్చినా ఇది జరిగితీరుతుంది' అన్నాడు.

నేను చెప్పింది వాళ్ళు సరిగ్గా అర్థం చేసుకోలేదుగాని, నాకుమాత్రం అంతకంటే కావాల్సిందేముంది? వీళ్ళకా ధైర్యాన్ని సడలకుండా చూడమని ఆనాడు నిండుమనసుతో భగవంతుణ్ణి ప్రార్థించానని వీళ్ళిద్దరికీ తెలియదు.

చదువులు పూర్తయినయి. ఎటువాళ్ళం అటు వెళ్ళిపొయ్యాం. తర్వాత నిర్మలకు పెళ్ళయిందని తెల్సింది కానీ వాసును మాత్రం చేసుకోలేదు. కారణం నాకు తెలియలేదు. వాసుకు రాసినా సమాధానం రాలేదు.

ఇన్నాళ్ళతర్వాత ఇప్పుడు నిర్మల కనబడింది. పెళ్ళయ్యాకగూడా పాత స్నేహితుణ్ణి గుర్తుపట్టి తనే ముందు పలకరించింది అదే ఒక విశేషం.

రైలు ప్లాట్‌ఫారంమీద కొచ్చింది. సెకండ్ క్లాసు కంపార్టుమెంటులో కూర్చుంది. నేను కిటికీదగ్గర నిలబడ్డాను.

'ఇందాకటినుంచి నేనే వసపిట్టలా వాగానుగాని నువ్వు నోరు విప్పనేలేదు. ఇంతకీ నీపెళ్ళి అయిందా?'

'లేదు'

'ఏం? ఆడపిల్ల లెవరూ నచ్చలేదా?' అంటూ నవ్వింది.

'ఏదీ, ఇంకా వేట మొదలుపెట్టలేదు. ఆపనిమీదే వచ్చే ఆదివారం పూరికెడుతున్నాను. రిజర్వేషనుకనే ఇటొచ్చాను.'

'ఎన్నివేలమీద ఉంది పాట?'

'ఇంతనిలేదు. ఎవరు ఎక్కువపాడితే వాళ్ళకే కొట్టేస్తాను.'

'పిల్ల ఎలా ఉన్నా సరేనా?'

'పిల్ల లేకపోయినా ఫరవాలేదు.'

నవ్వింది- 'నీ చిలిపితనం ఇంకా పోలేదు, కృష్ణా'

నిర్మల దగ్గర నాకెంత చనువు ఉన్నప్పటికీ, వివాహమైపోయి గుట్టుగా కాపరం చేసుకుంటున్న ఆమెను 'నువ్వు వాసును ఎందుకు చేసుకోలేదు?' అని అడగటానికి మనసు ఒప్పుకోవటంలేదు. ఊరుకోవటానికి అంతకన్నా ఇష్టంలేదు. ఇలా ఒంటరిగా కల్సుకునే అవకాశం మళ్ళీ రాదుగూడా.

రైలు బయలుదేరటానికి టైం అయిందేమో గంటకొట్టారు. ఇంజను పొగ వొదులుతున్నది. జనం రద్దీతో పాటు కాఫీ, టిఫిన్లు అమ్మే కుర్రవాళ్ళ కేకలు గూడా ఎక్కువయినయి. నాలుగు ఆపిల్ పండ్లు కొని నిర్మలకు అందించాను.

'దేనికివి?'

'తింటానికి'

'బావుంది సమాధానం' నాచేతిలోని పండ్లు తీసుకుని పక్కనున్న సూట్‌కేసుమీద పెట్టింది.

'నువు వచ్చినట్లుగా ముందుగా తెలియదు. లేకపోతే మా ఇంట్లో ఒక పూటన్నా చెయ్యి కడుక్కోకుండా వెళ్ళనిచ్చేవాణ్ణి కాదు'

'నువ్వు సెక్రటేరియేట్‌లో పనిచేస్తున్నావని తెల్సుగాని, ఆ మహాసముద్రంలో నిన్ను వెతికి పట్టుకోవటం నాతరమవుతుందా?'

'నేను ఇక్కడ పనిచేస్తున్నట్లు ఎలా తెల్సు?'

'గుంటూరొచ్చాకే ననుకుంటాను ఒకసారి సంగమేశ్వరరావు కనిపించి చెప్పాడు.'

'అన్నట్లు వాసు సంగతులేమైనా తెలుస్తున్నయా నీకు?' చివరకు ఉండబట్టలేక అడిగేశాను. వాసుపేరు వినగానే ఆమె ముహంలో రంగులు మారటం గమనించాను.

'అబ్బే, నాకేం తెలియదే' మామూలుగానే కనిపించాలని బలవంతాన నవ్వు తెచ్చుకోవటానికి ప్రయత్నంచేసి విఫలమైంది.

'బొంబేలో ఉంటున్నాడు. అడపాదడపా నాకు ఉత్తరాలు రాస్తూనే ఉన్నాడు'

చేతిగాజుల్ని లెక్కపెట్టుకుంటూ కొన్ని క్షణాలు మౌనం వహించి, తర్వాత ఏమాత్రం కుతూహలం లేనట్లు చాలా నిర్లిప్తంగా అడిగింది 'ఏం చేస్తున్నాడట?' అని.

'అటామిక్ ఎనర్జీలో పనిచేస్తున్నాడు'

చాలాసేపు ఆమె ఏమీ మాట్లాడలేదు. అంతటితో ఆ ప్రసంగం ఆగిపొయ్యేదే గాని, నేను ఆమె దగ్గరనుంచి కొంత కూపీ లాగాలని సంభాషణ పొడిగించాను.

'వాడికీ పెళ్ళికాలేదు ... అలాగే ఉండిపోతానంటున్నాడు.'

నిష్ఠూరంగా ఉన్న ఆ మాటలామె కష్టం తోచిందేమో, చటుక్కున తలెత్తి క్షణకాలంపాటు నా కళ్ళల్లోకి చూసింది. ఏదో చెప్పబోయి ఆగిపోయింది. కొంత నిముషాలుండి తనే మొదలుపెట్టింది.

'ఏ పరిస్థితుల్లో నేను అతన్ని చేసుకోలేక పోయినానో ఎవరికీ అర్థంకాదు. అతనే అర్థం చేసుకోలేదు. పైగా నన్ను నాశనం చెయ్యాలని చూశాడు.'

'ఏం చేశాడు?'

'తెలిసీ తెలియని స్థితిలో నే నతనికి రాసిన ఉత్తరాలన్నీ కట్టగట్టి పదిహేను రోజుల పండగ వెళ్ళకముందే మా ఆయనకు పార్సెలు చేశాడు. భర్త అలాంటి

పని చేసిందని తెలిస్తే పరువుగల మగవాడు ఎవడైనా ఏంచేస్తాడు కృష్ణా ? నా సంసారంలో నిప్పులు పొయ్యాలనేగా అతని పని చేసింది ?'

నేనేమీ జవాబు చెప్పలేక పొయ్యాను. వాసు ఇంత దౌర్భాగ్యపు పని చేశాడంటే ఒక పక్కనుంచి నమ్మలేక పోతున్నాను.

'నా అదృష్టం తిన్నగా ఉండబట్టి ఆయన నా మాటలు నమ్మారు గాని లేకపోతే ఈ నాడు నిర్మల నీకిలా కనబడేది కాదు' ఆమె గొంతులో దుఃఖం సుళ్ళు తిరిగింది.

'ఛ, ఛ, అవేం మాటలు, ఊరుకో నిర్మలా...ఆయామ్ సారీ. అనవసరంగా ఇదంతా గుర్తుచేశాను.'

'దాని దేమిటిగాని, పెళ్ళిచేసుకోకుండా అలాగే ఉండిపోతే, అందరూ ఆయన్ని చూసి జాలిపడాలటనా ?'

'.........................'

'బ్రతికిన నాలుగురోజులూ నవ్వుతూ గడిపెయ్యాలిగాని, ఏడుస్తూ, ఎదటివాళ్ళని ఏడిపిస్తూ బ్రతకడం ప్రయోజకత్వం కాదు. ఏమంటావ్ ?'

'నిజం ?'

రైలు గట్టిగా కూతపెట్టి, బలాన్నంతా పుంజుకుని, బరువుగా కదిలింది.

'వస్తాను మరి' నవ్వుతూ చెయ్యి ఊపింది.

అంతఃకరణ

'విష్ యు ఛీర్ ఫరెవర్'

'థాంక్యూ'

రైలు వెళ్ళిపోయింది. నేను వచ్చే ఆదివారానికి బెర్త్ రిజర్వు చేయించుకుని స్టేషనులో నుంచి బయటకు వొచ్చాను.

నిర్మల చెప్పింది ఎంతవరకు నిజమా అన్నప్రశ్నే నా మనసులో మెదులుతున్నది. చదువుకున్నవాడు, సంస్కారం ఉన్నవాడు, ఎంతో వివేకంతో ప్రతిదీ ఆలోచించేవాడూ, వాడే ఇలాంటి పనిచేస్తాడా ? ఏమో, తనకు కాకుండా పోయిందన్న కసికొద్దీ ఈ బ్రహ్మాస్త్రం వేశాడేమో? లేకపోతే నిర్మల తనకైతాను అలాంటి అబద్ధాన్ని కల్పించి చెప్పాల్సిన అవసరంలేదు.

మర్నాడు మధ్యాహ్నం ఆఫీసులో ఎంతో బిజీగా ఉన్నప్పుడు టెలిఫోను వచ్చింది. తీరా చూస్తే వాసు. ఫలానా హోటల్లో దిగాను రమ్మనమని చెప్పాడు. ఎక్కడపని అక్కడ వదిలేసి వెళ్ళాను. మామూలు పరామర్శలన్నీ అయ్యాక వాడే అన్నాడు.

'మా బ్రాంచి ఆఫీసు ఒకటి పెట్టారు ఇక్కడ, ఆ ఆఫీసులో ఏదోపనుండి క్యాంప్ వచ్చాను.'

'ఎంతసేపయింది వచ్చి'

'నేనొచ్చి నాలుగు రోజులయింది'

'వచ్చిన నాలుగు రోజులకా నాకు ఫోను చెయ్యటం ?'

'ఇంకో ఆఫీసరుతో కల్సివచ్చానురా. పొద్దున్నే ఎనిమిదింటికి ఊరిబయట నున్న ఆ ఆఫీసుకు పోవటం, రాత్రి ఎనిమిదింటికి రూంకు రావటం. మధ్యలో ఒకగంట ఉడాయిద్దామని చూస్తే వదిలితేనా ? మధ్యాహ్నం 'ప్లేను'లో బొంబాయి పంపించాను ఆ శనిగాణ్ణి. ఈవినింగు ట్రయినుకు నేను బండెక్కాలి.'

'ఆ ఫెవారించినట్లే ఉంది. ఈ గంట భాగ్యానికి నన్నెందుకు రమ్మన్నట్లు ?'

'నువ్వు రాకపోతే, నన్నింత ప్రేమగా తిట్టేవాడెవడున్నాడ్రా, ఈ హైద్రాబాద్‌లో' అన్నాడు నవ్వుతూ నా భుజం మీద చెయ్యివేసి.

'నీకా భయమే ఉంటే, వచ్చేముందు ఉత్తరమే రాసేవాడివి.'

'చెప్పానుగా, నేను ఎలా వచ్చిందీనూ.'

'నాన్సెన్సు, నాకవన్నీ అనవసరం'

'అయితే, ఏమిటంటావురా ఇప్పుడు '

'రెండురోజు లుండిపో. నీకోసం నేనూ శలవు పెట్టేస్తాను. హాయిగా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ, తనివితీర తిరుగుదాం'

'అబ్బే, ఈవేళ వెళ్ళకపోతే లాభంలేదు. ఇహనుంచి వొస్తూనే ఉంటాగా'

'ఎప్పుడొచ్చినా ఇంతేగా'

'లేదులే, ఈసారి ముందే లెటరు రాస్తాను.'

కాఫీ, టిఫెన్లు తెప్పించాడు. ఆరగించి, సిగరెట్లు వెలిగించాం. సుతారంగా పొగ వదులుతూ, మంచం మీద వెనక్కివాలి 'ఇహ చెప్పరా, సంగతులు' అన్నాడు.

'ఏమున్నయి. మామూలుగానే గడిచి పోతున్నయి రోజులు'.

'మన పాతస్నేహితులు ఎవరెక్కడున్నారో ఏమన్నా తెల్సా ?'

'నువు తప్ప మిగిలినవాళ్ళు ఎవరు చచ్చారో, ఎవరు బతికారోగూడా నాకు తెలియదు'

'భానుమూర్తి స్టేట్స్‌కు వెళ్ళాట్ట'

'కలవారిపిల్లను చేసుకుంటే, అల్లాంటి కష్టాలు తప్పవు మరి'

'వాడేం కష్టపడటంలేదు. హైద్రాబాద్ బౌండరీలు దాటలేక నువ్వే బాధపడుతున్నావు'

'నిలువెత్తు ధనంపోసినా, నాకు తెలుగు

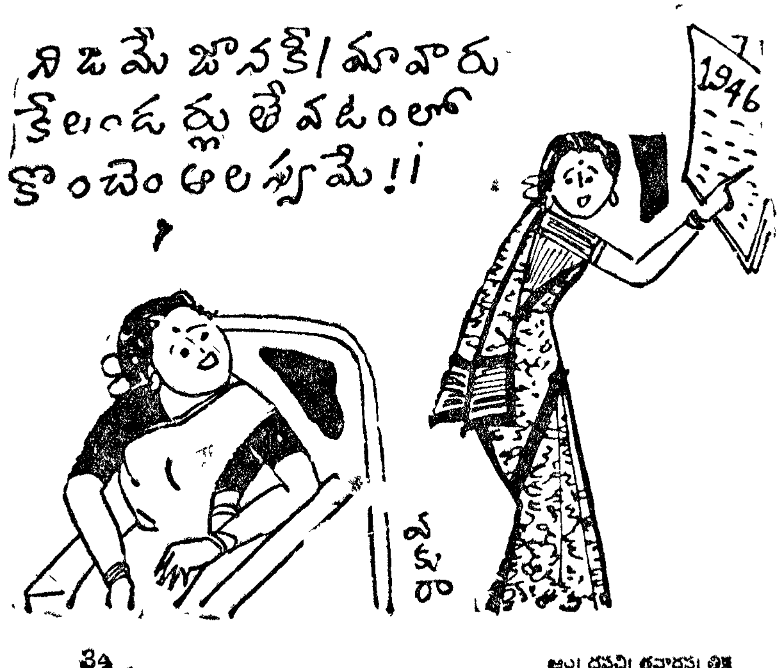

'వాళ్ళ మధ్యనున్న స్నేహము పుతో పోట లాదురా'

'మై సింపతీస్ ఆర్ విత్ యు'

'ఐ డోంట్ వాంట్ యువర్ బ్లడీ సింపతీస్'

సిగరెట్టు పారేసి, వాచీ చూసుకున్నాడు. 'టైమయి పోతోంది. ఇంక నేను తయారవ్వాలి. కాసేపు సరదాగా మాట్లాడతావని పిలిస్తే, వచ్చి పోట్లాటకు దిగితివి.'

'మరి నేను వచ్చిరాకముందే, నువ్వు వెడుతున్నానని మొదలు పెడితివి'

'చెప్పావ చెప్పేయి ఇంకేమన్నా కబుర్లు'

నిన్న నిర్మల నాంపల్లి స్టేషనులో కనబడిందని చెబితే, వాడు ఉలిక్కి పడతాడని తెల్సు. అయినా అధంత సూటిగా చెప్పెయ్యటం నాకు ఇష్టంలేదు. ముందు వాడు చెప్పేదేదో వింటే, తర్వాత చెప్పాలో, అక్కర్లేదో నిర్ణయించుకోవచ్చు.

'నిర్మల ఏమంటోం దేమిటి ?' చాలా తాపీగా అడిగాను.

'ఏ నిర్మలా ?' అన్నాడు ముహం చిట్లించి, ఆమె ఎవరో తనకు గుర్తులేనట్లు.

'ఒకనాటి నీ స్నేహితురాలు. సన్నిహితురాలు గూడా.'

'మై గాడ్, ఆవిడ సంగతా ? నువ్వింకా మర్చిపోలేదన్న మాట ?'

'అంత తేలిగ్గా మర్చిపొయ్యే పరిచయం కాదే మనది. అసలు మీ రెందుకు పెళ్లి చేసుకోలేదు ? దీనికి సమాధానందొరక్క ఇన్నాళ్ళనుంచి చస్తున్నాను'

'దానికి సమాధానం నీకెంత తెల్సో, నాకూ అంతే తెల్సు. ఎప్పుడైనా, ఎక్కడైనా తటస్థపడితే, ఆవిడ్నే అడిగి తెల్సుకుని నాకు వ్రాయి' లేచి నాకు ముహం చాటుచేసి నిలబడ్డాడు.

'అయితే ఆవిడ ఇప్పుడు ఎక్కడుంటున్నదీ గూడా తెలియదా నీకు?'

'ఎక్కడున్నా ఒకటే, ఆవిడ్ని మర్చి

కే. టి. కృష్ణమూర్తి ఆచార్యులుగారి

"మేల్మాయిల్ మందు"

నల్లరంగు, యెర్రరంగు పొడలు, దద్దుర్లు, గజ్జి మరియు చెడ్డనీరు వ్యాపించినందున ఏర్పడు వివిధ పుట్టించు రణములు మొదలగు

దీర్ఘకాల చర్మరోగములకు ఉత్తమ నివారిణి

వివరములకు

సిద్ధ డాక్టర్ కే టి. కృష్ణమూర్తి ఆచార్యులు & సన్సు

5/22. మేల్మాయిల్. (P. O.) N. A. Dt.

మంచి అభిరుచిగల వారికి

పంకజ్

మూడు రత్నాలను అర్పిస్తోంది!

• పంకజ్ సాండల్ డీలక్స్ • పంకజ్ సాండల్

• పంకజ్ బృందావన్

సాటి లేని పరిమళం, మేటి రకం,
ఉన్నత అభిరుచులు గలవారిని
సంపూర్ణంగా తృప్తి పర్చగలవు

పంకజ్ సోప్స్ అండ్ ఆయిల్ మిల్స్
కొచ్చిన్

ఆంధ్రప్రదేశ్ డిస్ట్రిబ్యూటర్సు:
మెసర్స్ కె. వి. నారాయణ రావు అండ్ సన్స్
పో. బా. నెం. 16, విజయవాడ-1

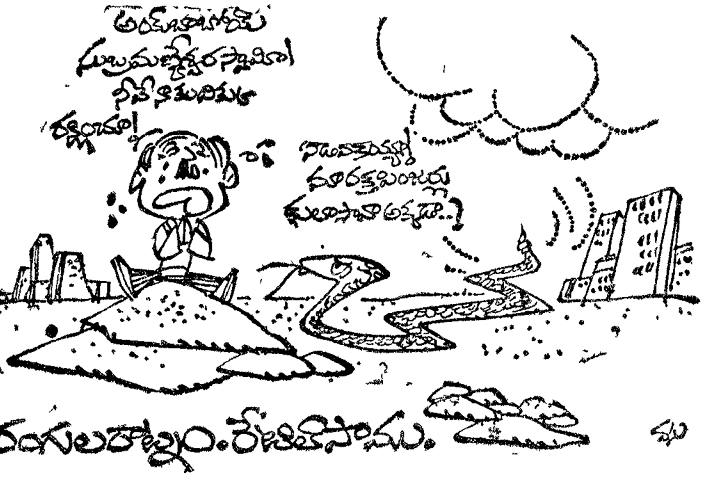

ఇది అమెరికాఖండాల్లో ఉండే విషసర్పం. సుమారు 3, 4 అడుగుల పొడవుఉంటుంది. ఎలకలు, ఉడతలు చుంచులు, పక్షులు దీని ఆహారం. ఎండాకాలంలో విచ్చలవిడిగా తిరిగినా చలికాలంలో రాళ్ళల్లో దూరి తలదాచుకొంటాయి—చలి భరించలేక.

అన్నిపాముల్లాగే రేటిల్ పాము కూడా పొరవిడుస్తుంది. అలావిడిచినప్పుడు తోకదగ్గర, ఒక ఖాళీ చక్రం మాదిరిగా నిలిచిపోతుంది. అలా కొన్ని కలిసి "రేటిల్" ఏర్పడుతాయి. పాముకు ఉద్రేకం వచ్చినప్పుడు, ఈరేటిల్‌ను పైకి ఎత్తి, ఆడిస్తుంది. అప్పుడు గలగలా శబ్దం వస్తుంది. ఒకవిధంగా శత్రువులకు ఇది హెచ్చరిక! ఈ రేటిల్, ఆపాము వయసు చెప్పినా సరామరికగా నిర్ధారణకాదు. ఉంగరాలు ఊడిపోవడానికి, ఏడాదికి రెండు మూడు హెచ్చు ఏర్పడడానికి అవకాశం ఉంది.

అమెరికాఖండాలు దాటి ఇలాంటి పాములు కనపడవు. వీటిదగ్గర బంధువులే మనరక్తపింజరి మొదలైనవి.

—జమ్మి కోనేటిరావు

అంతఃకరణం

పోయి చాలాకాలమయింది' టవలు భుజాన వేసుకుని బాత్‌రూంలోకి వెళ్ళాడు.

వీడి ప్రవర్తన మరీ విడ్డూరంగా ఉంది. ఏదో దాస్తున్నాడనిపిస్తోంది. దీన్నిబట్టి చూస్తే, వీడు నిర్మలమీద పగబట్టినమాట యదార్థమేనని తోస్తున్నది. చివరకు వీళ్ళ ప్రణయగాథ ఇలా పరిణమించిందన్న మాట!

లేచి అద్దం దగ్గరకువెళ్ళి తల దువ్వుకున్నాను. యాదాలాపంగా డ్రెస్సింగ్ టేబులుమీదనున్న పుస్తకం చేతిలోకి తీసుకున్నాను అకాడమీ ఎవార్డుపొందిన నవల అది. పేజీలు తిరగేశాను. ముందుపేజీలో కలంతో రాసిన మాటలు నా దృష్టిని ఆకర్షించాయి.

'పొందిన వస్తువుమీద ప్రేమ క్రమంగా సన్నగిల్లిపోతుంది. పోగొట్టుకున్నదానికోసం మనసు ఎప్పుడూ పరితపిస్తూనే ఉంటుంది. ఆ పరితాపంతో ప్రేమ పది రెట్లు పెరుగుతుంది' అని వ్రాసి దాని కింద నిర్మల సంతకం చేసింది. నిన్నటి తారీఖు వేసివుంది.

ఇదెలా సంభవం? నిన్న నిర్మల వీడ్ని కల్సుకుందా?

వాడొస్తున్న చప్పుడువిని, చటుక్కున ఆ పుస్తకం తీసినచోటనే పెట్టి, ఇవతల కొచ్చి నిలబడ్డాను. వాను డ్రెస్సింగు సర్దుకుంటూ, టేబులుమీద పుస్తకాన్ని తీసే ముందు నావైపు ఒకసారి క్రీగంట చూశాడు. నేనది గమనించనట్లు కిటికీలో నుంచి బయటకు చూస్తున్నాను.

ఇప్పుడు నాకంతా అర్థమైంది. నిర్మల కేవలం పెళ్ళికనే రాలేదు. వాను ఆఫీసు పనిమీదా రాలేదు. ఇక్కడ ఇలా ఒంటరిగా కల్సుకోవాలని ఏర్పాటుచేసుకునే వచ్చారు. ఒకర్నొకరు మర్చిపోయినట్లు లోకానికి భ్రమ కల్గిస్తున్నారుగాని, అంతరాంతరాలలో అనుక్షణం ఒకరి ప్రతిబింబాన్ని మరొకరు చూసుకుంటూనే ఉన్నారు.

నిర్మల పుస్తకంలోరాసిన మాటలు నిజం. పోగొట్టుకున్నదానికోసం మనసు ఎప్పుడూ పరితపిస్తూనే ఉంటుంది. ●